

[Indenrigsministeren.]

en Deltager i den Konference, en ny Form for Forhandling, der sidste Lørdag fandt Sted i Studenterforeningen, at Formanden for den konservative Ungdom skulde have erklæret, at den konservative Ungdom paa dette Omraade i hvert Tilfælde ikke var i Overensstemmelse med Det konservative Parti. Jeg ved ikke, om det er rigtigt; det er en Tilhører, der har meddelt mig det. Hvis det er sandt, noterer jeg det med Tilfredshed, for saa er det Udtryk for, at den konservative Ungdom er begyndt at tænke over, hvad man egentlig skal forstaa ved det, denne Ungdom kalder nationalt Fællesskab.

Rent bortset fra de Synspunkter, jeg her har fremdraget, er det stærkeste og vægtigste Argument for Bibeholdelsen af den københavnske Huslejelovgivning jo faktisk givet i disse Dage af den københavnske Grundejerforening selv. Københavns Grundejerforening har i disse Dage udsendt en Henvendelse til sine Medlemmer, hvor der udtales, selvfølgelig, at man mener, Afviklingen af Huslejeloven hidtil er foregaaet under værdige Former, og derefter opfordrer Foreningen indtrængende sine Medlemmer, de københavnske Grundejere, til at fortsætte paa samme Maade som hidtil, saaledes at der ikke kan blive Anledning til berettiget Kritik.

Det er jo en meget fornuftig Henstilling, en uhyre fornuftig Henstilling, navnlig hvis den kunde regnes at blive fulgt, indtil Spørgsmaalet om Huslejelovgivningen var ude af Dagsordenen her paa Rigsdagen. Men dernæst, siger jeg, er det det stærkeste Argument, der kan gives for Opretholdelsen af Huslejelovgivningen. For hvad er denne Henvendelse til de københavnske Grundejere Udtryk for? Den er jo Udtryk for, hvad jeg for min Del har hævdet ustandseligt, at vi her ikke er paa et Omraade, hvor der er Ligestilling mellem de to Parter, der skal indgaa en Kontrakt. Hvis det var saadan, at der var Ligestilling, hvis det var saadan, at Grundejerne ikke i højere Grad havde fat i den lange Ende end Lejeren, ja, saa var enhver Henvendelse i saa Henseende jo ganske overflødig — det er indlysende. Hvis man stod over for et frit Kontraktforhold i et fuldkommen frit Marked, hvor Lejeren stod lige saa frit som Grundejeren,

hvad i al Verden skulde man saa udsende en saadan Opfordring for?

Den københavnske Grundejerforening leverer selv med denne Opfordring til Grundejerne Beviset for Nødvendigheden af Bibeholdelsen af en Huslejelovgivning. Det er meget smukt, at man opfordrer til, at man ikke skal udnytte den Monopolstilling, man selv erkender man har. Det er meget smukt, men vi ved jo alle, som det er sagt saa tit, at vi lovgiver ikke for de gode Grundejere, vi lovgiver ikke for dem, der er rede til altid at tage de samfundsmæssige Hensyn. Vi lovgiver for dem, der ogsaa findes inden for Grundejerstanden, som er rede til at udnytte en saadan Monopolstilling, som vi altsaa har faaet Erklæring fra Grundejerforeningen om i dette Øjeblik er til Stede.

Jeg skal slutte med at sige, at vi maa nu se denne Sags videre Forløb i det andet høje Ting, og jeg beder om, at man der erindrer, at det, vi staar over for, og det, Landstinget altsaa vil komme til at tage Stilling til, det er ikke Ændringen af en bestaaende Tilstand, som giver den københavnske Grundejer rimelige Kaar at arbejde under, men det er, at denne Lovs Bortfald vil ændre den nu bestaaende Tilstand paa en saadan Maade, at en halv Snes Millioner Kroner under disse Forhold flyttes over fra een Gruppe af Befolkningen til en anden.

Vedtagelsen her i Folketinget af noget saadant som det her foreliggende Lovforslag i en Krisetid som den, vi nu lever i, under Erhvervsforhold som dem, vi nu lever under — en saadan Vedtagelse i dette høje Ting tillader jeg mig at tro, at Landstinget dog vil tage Hensyn til; hvis ikke, da gaar Landstinget uden for sine Rammer, som man maaske ikke kan sige i den Henseende er afstukket med Ord, men som er afstukket med den Aand, i hvilken det høje Landsting er sat til at arbejde.

Men skulde det imod min Forventning ske, at Flertallet i det andet høje Ting vil indstille dette Lovforslag til Forkastelse, ønsker jeg her at sige, at hvis visse Partier i den høje Rigsdag tror, at det er en Sag, som man nu kan standse, i den Forstand, at dette Problem glemmes, naar nu Rigsdagen bliver færdig med sit Arbejde i denne Samling, og saa begynder man at tale om noget andet, og saa, naar der er gaaet nogle Maanedre, er der ingen, der tænker paa det